

Retten i Hillerød

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 31. oktober 2012 i sag nr. BS 2-1184/2011:

A

mod

Skatteministeriet

Nicolai Eigtveds Gade 28

1402 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 18. juli 2011, vedrører om sagsøger er pligtig at betale registreringsafgift af sin bil, idet bilen er anvendt på en sådan måde, at registreringspligten er indtrådt.

Sagsøger, A, har nedlagt påstand om, at sagsøgte, Skatteministeriet, tilpligtes at anerkende, at sagsøger ikke er indregistreringspligtig af Ferrari Enzo, stelnr. ...

Sagsøgte, Skatteministeriet, har nedlagt påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen

A købte i foråret 2004 en ny Ferrari Enzo, stelnr.

... gennem den danske Ferrari-importør. Bilen blev leveret til sagsøgeren i efteråret 2004.

Købesummen på lidt over kr. 4 mio. er betalt af A til den danske Ferrari-importør.

Den 6. maj 2004 ansøgte han om at få ændret branchekoden for cvr.nr. ..., der indtil da havde haft branchekoden for VVS installatører, til branchekoden Autoreparationsværksteder.

A havde første gang den 6. maj 2004 ansøgt om at få udleveret fast prøveskilte til bil med ejer angivet som A VVS med det ovenfor anførte cvr.nr. Efter ændringen af branchekoden for cvr.nr. ansøgte han igen den 24. maj 2004 om fast prøveskilte med angivelse af reparatør og forhandler som branche, hvilket han fik udleveret sammen med en vejledning i følge den fremlagte blanket.

Den omhandlede bil blev indregistreret i Tyskland.

A kørte bilen den 11. maj 2005 til Sturup Raceway, Malmø for at udleje denne og 2 andre Ferrarier til en event. Bilen blev påmonteret de faste prøveskilte. Der er efterfølgende udstedt faktura for udlejningen.

Side 2/16

I forbindelse med et radioprogram i Danmarks Radio kaldet " Det man kører er man selv", blev den omhandlede bil kørt ind til Radiohuset og retur til X-by påmonteret de faste prøveskilte den 22. og 24. juni 2005. Der blev som led i programmet givet en køretur i bilen rundt om Radiohuset.

A blev tiltalt for og ved Østre Landsrets dom af 26. april 2010 dømt for blandt andet overtrædelse af registreringsafgiftslovens § 27, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 3, jf. § 1, stk. 1, 1. pkt., ved at have taget den i sagen omhandlede bil i brug på færdselslovens område uden at betale afgift.

Det er en del af tvisten om bilen kan indregistreres i Danmark og i benægtende fald, om registreringafgiftspligten i så fald kan indtræde.

Det lægges som ubestridt til grund, at bilen er bygget som en racerbil med montering af racerbur, H-seler og racersæder.

Der er som bilag H fremlagt EEC Certificate of Conformity for den i sagen omhandlede bil, heraf fremgår blandt andet, at bilen er typegodkendt med et maksimalt lydniveau i kørende tilstand på 74,5 dB og i tomgang på 96,0 dB.

Bil har været fremstillet efter domfældelsen i straffesagen til syn den 27. september 2010, hvor bilen ikke kunne godkendes og skulle til omsyn blandt andet, fordi støjniveauet var for højt, idet det blev målt til 122 dB, samt at der manglede sikkerhedsseler foran i begge sider, uagtet at den var monteret med H-seler. Bilen måtte i følge synssedlen kun benyttes til den kørsel, der er nødvendig i forbindelse med køretøjets reparation. Spørgsmålet om det er muligt at montere den påbudte 3-punktsele har været forelagt Ferrari, som via importøren har meddelt, at dette ikke er muligt på grund af bilens særlige konstruktion.

Sagsøger har oplyst, at der i 2006 er anskaffet en trailer, der er stor nok til at transportere bilen, når den skal udstilles eller udlejes.

På baggrund af sigtelsen for overtrædelse af registreringsafgiftslovens § 27, stk. 1 opkrævede Skat den 28. august 2006 registreringsafgift stor 6.389.887 kr.

Den beløbsmæssige opgørelse af kravet er ikke bestridt. Opkrævningen blev indbragt for Landsskatteretten, som den 4. maj 2011 stadfæstede Skats afgørelse. Landsskatteretten har haft forelagt oplysningerne om, at bilen ikke kan godkendes ved syn og i praksis ikke kan indregistreres lovligt i Danmark på grund af, at bilen ikke kan forsynes med de lovpligtige sikkerhedsseler.

Forklaringer

Der er under sagen afgivet forklaringer af A.

A har supplerende til de i straffesagen refererede forklaringer forklaret, at han i 2001 konstaterede, at der var interesse for at prøve at køre

Side 3/16

Ferrari'er i forbindelse med events. Han besluttede at gøre sin interesse til sin levevej og overdrog VVS forretningen til sin nevø. Hans værksted blev etableret i 2001 i den ene ende af den bygning, hvorfra de drev VVS firmaet.

Derefter blev de 2 Ferrari'er han ejede og VVS firmaets biler repareret på værkstedet. Frem til 2004 enten lånte han sig frem til prøveskilte eller fik løse prøveskilte til bilerne. Forretningen udviklede sig gunstigt.

I 2004 havde han 4 Ferrari-biler til udlejning og racerkørsel.

Da det var forsikringsmæssigt bedst at have sine egne prøveskilte, søgte han om at få disse.

Da han den 6. maj 2004 første gang gik ned og søgt om prøveskilte anførte han VVS firmaet. Han fik derfor at vide, at han skulle ændre branchekode på cvr.nr. for at kunne få udleveret prøveskiltene. Han havde ikke tidligere tænkt over, hvilken branchekode cvr.nr. var tilknyttet. Den var blot ikke blevet ændret efter oprettelsen af nyt cvr.nr. for VVS firmaet i 2001.

Samme dag ansøgte han om ændring af branchekoden for cvr.nr. og angav reparation og forhandler. Efter ændringen kunne han hente de faste prøveskilte den 24. maj 2004.

Ferrari Enzo blev leveret i efteråret 2004. Den var første gang ude at køre i 2005.

Det var en drengedrøm at eje en Ferrari, og han købte sin første Ferrari i 1999. Den var indregistreret. Han kørte selv i den og den blev lejet ud til bryllupskørsel og lignende. Den blev i 2005 kort før kørsel til DR Radiohuset udskiftet til en helt ny F 430. Det var denne bil, der var udlovet en prøvetur i, ikke Enzo'en.

Han var ikke bekendt med, at der skulle foreligge en typegodkendelse af Ferrari Enzo'en. Han bestilte den fra ny. Han krydsede af på en bestillingliste, hvordan den skulle være. Han bestilte den med racersæder, bur, og Hseler, som der skal være i en racerbil. Han var fuldt ud klar over, at bilen ikke kunne indregistreres i Danmark, hvilket heller ikke var meningen, da der var tale om en racerbil. Den skulle bruges til events og som blikfang for hans forretning.

Han har ikke foretaget konstruktive ændringer på bilen, siden den blev leveret. Den larmede derfor også 122 dB ved leveringen. På grund af racersædet er det ikke muligt at orientere sig bagud. Ligesom H-selen begrænser bevægeligheden og derved muligheden for at orientere sig til siden og bagud.

På grund af bilens lave frihøjde og dimensioner, havde han ikke trailer og kunne ikke finde en færdigbygget trailer, som kunne transportere bilen. Det fandt han først ud af, da bilen var blevet leveret. Han fik i 2006 leveret en specialbygget trailer. Herefter er bilen blevet transporteret til events og racerløb. Bilen har kun kørt de 3 omtalte gange på almindelig vej og alle gangene med de faste prøveskilte monteret.

Hans forklaring i forbindelse med straffesagen er blevet misforstået. Det han har forklaret er, at de i virksomheden har haft 10-15 events om året, ikke at Enzo'en har været ude at køre på vejen 10-15 gange. Ved de events har Enzo'en kun været med et par gange. De maks. 500 km. som han har forklaret, at bilen har kørt på vejen er ved de 3 omhandlede episoder, fordelt med ca.

Side 4/16

250 km til og fra Malmø, og de 2 gange til og fra Radiohuset i juni 2005 i alt ca. 200 km.

I forbindelse med, at han ansøgte om prøveskiltene, har han oplyst, hvad de skulle bruges til, og han har fået oplyst, at kørsel til events må sidestilles med kørsel til dyrskue eller lignende.

Bilen er forsynet med en forbrændingsmotor.

Den pris, der bliver taget for leje af bilerne inkludere den efterfølgende og altid nødvendige service og reparationer. Det faktureres ikke særskilt.

Parternes synspunkter

A har under sagen i påstandsdokument af 6. juni 2012 anført følgende:

"Til støtte for den nedlagte påstand gøres det overordnet set gældende, at de 3 kørsler, der er foretaget med bilen, har været af en sådan karakter, at dette ikke kan begrunde pligt til at foretage indregistrering af den omhandlede bil. Det gøres i den forbindelse gældende, at de 3 kørsler har været af erhvervsmæssig karakter, og at ingen af kørslerne har været af privat karakter, hvilket Østre Landsret ligeledes har lag til grund.

Det gøres yderligere gældende, at den omhandlede kørsel – der har været af erhvervsmæssig karakter – har været af en så bagatelagtig karakter, at kørslen ikke bør medføre pligt til indregistrering af bilen.

Endelig gøres det gældende, at den omhandlede bil ifølge dansk ret ikke kan synes og forsynes med nummerplader og derfor heller ikke kan indregistreres. Sagsøger har således ikke mulighed for at få udleveret nummerplader til den omhandlede bil, selv i tilfælde af, at registreringsafgiften betales.

Sagsøger er tidligere racerfører, og har i mange år beskæftiget sig med Ferrari-biler. Sagsøger havde før købet af den omhandlede bil i forvejen 4 andre Ferrarier, hvoraf den ene siden 1999 har været indregistreret på hvide plader, mens de øvrige har været anvendt til brug på lukkede baner og udlejning.

I 2001 ophørte driften af sagsøgers VVS-virksomhed, der var registreret under cvr. ... Driften af VVS-virksomheden blev i stedet videreført under cvr. ..., og baggrunden herfor var, at virksomheden overgik fra en enkeltmandsvirksomhed til et interessentskab.

Herefter havde sagsøger et "tomt" cvr. nr. ... Sagsøger valgte i 2001 at starte ny aktivitet under dette cvr. nr. i form af et autoværksted og udlejning af racerbiler ved navn "RacerCenter". Imidlertid fik sagsøger ikke rettet registreringen af branchekoden, hvilket først er sket efterfølgende, således at

Side 5/16

virksomheden i dag er registreret med branchekode ”... *autoreparationsværksteder m.v.*”.

Det forhold, at sagsøger ikke fik ændret branchekoden har dog ingen betydning for den aktivitet, der er foregået under det pågældende cvr.nr.

I forbindelse med etableringen af autoværkstedet, ansatte sagsøger mekaniker og fik udleveret et sæt faste prøveskilte.

Sagsøger har i dag fortsat faste prøveskilte under dette cvr. nr. og Politiet og Skatteministeriet har efter grundige undersøgelser bekræftet, at det er med rette, at sagsøger besidder de faste prøveskilte, jf. bilag 6.

Det bemærkes, at faste prøveskilte ikke kan udleveres til en konkret bil, men at faste prøveskilte udleveres til en virksomhed. De faste prøveskilte, sagsøger har, er således ikke udleveret med henblik på brug på en bestemt bil, men er derimod udleveret til selve virksomheden for at denne kan anvende prøveskiltene til de biler, der er indleveret til reparation m.v.

Efter etableringen af virksomheden ”racercenter” forestod sagsøger reparation og udlejning af Ferrari biler. Allerede i første år i 2001 var der en omsætning på 128.000 kr., og omsætningen er steget siden da.

Sagsøger valgte at anskaffe den omhandlede bil for at skaffe opmærksomhed på hans virksomhed og for at opnå større indtægter fra udlejningen af biler.

Efter anskaffelse af den omhandlede Ferrari steg omsætningen til 769.000 kr. i 2005, 1,1 mio. kr. i 2006 og videre til 2 mio. kr. i 2007, hvilket ligeledes illustrerer, at der har været en forretningsmæssig velbegrunnet årsag til at anskaffe den omhandlede bil.

Vedrørende de 3 kørsler, herunder omfang og formål, henvises til beskrivelsen i stævningen. Det bemærkes i denne forbindelse, at det på grund af bilens størrelse og karakter ikke er fysisk muligt at transportere denne i lukket kasse. Således er frihøjden på bilen så lav, at den ikke kan køre op på en ladbil eller anden form for transportkøretøj, ligesom bilen er for bred til at kunne blive transporteret i langt de fleste transportkøretøjer.

Det har således slet ikke været muligt at foretage transport af bilen i transportkøretøj, således som det ellers normalt er tilfældet.

De 3 kørsler foregik med de faste prøveskilte, der var udleveret til cvr. nr. 76520313. Anvendelsen af de faste prøveskilte ligger klart indenfor de rammer, som daværende registreringsbekendtgørelse hjemlede, idet formålet

Side 6/16

med kørslerne var kørsel til udstilling/reklame og race.

De faste prøveskilte har således alene været anvendt i overensstemmelse med registreringsbekendtgørelsen gav mulighed for.

Endelig bemærkes, at sagsøger kunne have ansøgt om løse prøveplader til de pågældende 3 kørsler, og sagsøger ville have fået løse prøveskilte udleveret til disse 3 kørsler, netop som følge af, at de 3 kørsler ligger indenfor de formål, der kan udleveres løse prøveskilte til.

Det gøres gældende, at den omhandlede kørsel har haft en så bagatelagtig karakter, at der ikke er grundlag for at anse sagsøger for pligtig at foretage indregistrering af bilen.

Der er således tale om en helt undtagelsesvis kørsel, der ikke er fundet sted med lystkørsel for øje, men med henblik på varetagelse af erhvervsmæssige formål. Den omhandlede kørsel ligger indenfor de formål, der kan anvendes faste prøveskilte til, ligesom der kan udleveres løse prøveskilte til de omhandlede kørsler.

Der henvises i den forbindelse til Vestre Landsrets afgørelse i U 1977.179V, hvor en enkeltstående kørsel af en bil til maler ikke bevirkede, at ejeren var pligtig at lade bilen indregistrere.

Der henvises yderligere til FOB 1989.680M.

Endelig henvises til, at betaling af kr. 6.389.887 i registreringsafgift er uproportional med de 3 kørsler, der har fundet sted, og som alle har været af erhvervsmæssig karakter.

Vedrørende spørgsmålet om muligheden for at foretage indregistrering af bilen

Det gøres gældende, at der ikke kan foretages indregistrering af den omhandlede bil – selv i tilfælde af, at sagsøger faktisk ønskede bilen indregistreret.

Således lever den konkrete bil på grund af installationen af H-seler ikke op til de krav, der gælder for at få en bil synet og godkendt og indregistreret.

Der henvises i det hele til det i stævningen anførte.

Sagsøger har i processkrift A refereret til drøftelser med Trafikstyrelsen og angivet, at

Side 7/16

”der kan gives dispensation i forhold til kravet om 3-punktssele efter ansøgning, hvis bilen ikke uden væsentlige ændringer kan få installeret en sådan, og at en sådan H-sele i den henseende er godkendt i forhold til andre biler.....”

Sagsøger har netop redegjort for, at bilen er leveret med H-seler, og at der ikke kan installeres 3-punktssele i den omhandlede bil uden at der laves så grundlæggende konstruktionsmæssige ændringer i bilen, at dennes chassis ikke længere lever op til gældende regler.

Eftersom der ikke er mulighed for at få installeret en 3-punktssele, kan der ikke opnås den dispensation, sagsøgte omtaler.

Det bemærkes i den forbindelse, at sagsøger selv har rettet henvendelse til Trafikstyrelsen, der vedrørende dispensationsadgangen har udtalt, at der kan opnås dispensation til at montere 4-punktssele, men kun såfremt man lader den almindelige 3-punktssele sidde i bilen. Det er således ikke muligt at bruge den monterede 4-punktssele på offentlig vej, men kun på lukkede områder til hastighedsprøver, banekørsel m.v.

Når sagsøger påstår at have fået oplyst, at H-seler er godkendt i andre biler, er det korrekt forstået på den måde, at man alene kan få en sådan dispensation, såfremt 1) bilen er oprindeligt monteret med 3-punkt sele og 2) 3-punkt selen skal fortsat være monteret i bilen.

Sagsøgtes referat af samtalen med Trafikstyrelsen i processkrift A er således ikke gengivet på en sådan måde, at det tegner det korrekte billede af dispensationsmuligheden...

Sagsøgtes formålsrettede gengivelse af de modtagne oplysninger er således ikke anvendelige i nærværende sag, hvilket sagsøgte formentlig er klar over, al den stund, at der i sagsøgers bil ikke er monteret den 3-punkts sele, der er et krav for at kunne opnå den omhandlede dispensation.

Dette er formentlig også baggrunden for, at sagsøgtes forbehold om at fremkomme med yderligere herom ikke har afstedkommet yderligere...

Sagsøgte har i bilag H – og i påstandsdokumentet – anført, at bilen kan indregistreres, idet denne er EU-typegodkendt.

Dette er i ganske modstrid med den synsrapport, der er fremlagt som bilag 8, og hvoraf fremgår, at bilen først kan indregistreres, når samtlige fejl er udbedret. En af de angivne fejl er netop, at der mangler sikkerhedssele (3-punkts sele) både i højre og venstre side for.

Side 8/16

Det bemærkes i øvrigt vedrørende bilag H, at den omhandlede bil, der er typegodkendt, er Ferrari Enzo til gadebrug, i hvilken der er installeret almindelige 3-punktseler.

Sagsøgers bil er ikke den version, som er typegodkendt. Sagsøgers bil er bygget og leveret til banekørsel, hvorfor den er bygget med H-sele.

Den typegodkendelse, der er fremlagt som bilag H, har således intet at gøre med den version, som sagsøger har fået leveret sin bil i, idet sagsøger har fået bygget sin bil med H-sele – netop fordi bilen ikke skulle bruges på gaden men alene på bane.

Som **bilag 14** fremlægges bestillingsseddel på den omhandlede bil, hvoraf fremgår, at bilen er leveret med et racer-bur installeret og med H-sele.

Sagsøgers bil er således ikke identisk med den bil, der er EU-typegodkendt.

Dette ses endelig af, at den bil, der er beskrevet i bilag H, er en gadeversion, der alene laver støj svarende til maksimalt 96 db. Sagsøgers bil er ikke en gadebil, og der er derfor ikke denne dæmpning på lyden, hvorfor sagsøgers bil larmer med 122 db (over smertegrænse), jf. bilag 8.

Det gøres gældende, at der er en direkte og ganske naturlig sammenhæng mellem at betale indregistreringsafgift og så få bilen indregistreret efter betalingen.

I nærværende sag kan det lægges til grund, at sagsøger ikke kan få udleveret nummerplader til bilen – uanset om sagsøger indbetaler registreringsafgiften for bilen.

Betydningen af Østre Landsrets afgørelse af 26. april 2010

Det gøres gældende, at denne afgørelse ikke har betydning for afgørelsen af nærværende sag.

Straffesagen mod sagsøger startede som en momssag af en størrelse, der gjorde, at den del af sagen, der omhandlede registreringsafgiften, ikke blev tillagt den store betydning.

Spørgsmålet om pligt til indregistrering af bilen har ikke været realitetsbehandlet af Østre Landsret. Således har Østre Landsret – og anklagemyndigheden – ved vurderingen af sagen ukritisk lagt skattemyndighedernes afgørelse til grund og har ved afgørelsen af sagen lagt til grund, at bilen skulle indregistreres.

Der er således ikke sket en realitetsbehandling af spørgsmålet om pligten til

Side 9/16

indregistrering i Østre Landsret, og Landsretten har således udelukkende vurderet, om A rent strafferetligt skulle have det fornødne forsæt – under den forudsætning af bilen faktisk skulle indregistreres.

Da Landsretten ved forsætsvurderingen har lagt skattecenterets afgørelse til grund, har Landsretten ikke taget stilling til spørgsmålet om pligten til indregistrering

Da Østre Landsret ikke har taget reel stilling til det spørgsmål, som Retten i Hillerød skal afgøre i nærværende sag, er Retten i Hillerød allerede af denne grund ikke bundet af Landsrettens afgørelse.

Det fremgår af praksis fra Landsretterne, at den forudgående strafferetlige vurdering ikke kan tillægges vægt ved den efterfølgende vurdering af, hvorvidt der civilretligt består et skatte- eller afgiftskrav.

Der kan henvises til TfS 1988.39 Vestre Landsret, hvor Vestre Landsret i den forudgående (utrykte) straffedom frifandt skatteyder for skattesvig. Efterfølgende forsøgte skatteyder at få lagt den samme stillingtagen til grund vedrørende bedømmelsen af skattekravet, og der blev rejst en sag ved Vestre Landsret omkring det materielle skattekrav.

Kammeradvokatens procedure vedrørende retskraften er gengivet i dommen, og det fremgår heraf, at Kammeradvokaten har anført, at
”... dommen i straffesagen ikke har materiel retskraft i denne sag”

Vestre Landsret anerkendte dette synspunkt og tillagde ikke den forudgående straffesag materiel retskraft i den efterfølgende skattesag. Som Jan Pedersen opsummerer i Skatte- og Afgiftsstrafferet, 2. Udgave p. 41;

”Landsretten tilkendegav direkte, at straffesagens bevisbedømmelse ikke kunne overføres ved den rent skatteretlige bevisbedømmelse ...”

Det gøres overordnet gældende, at den forudgående straffesags bevisbedømmelse ikke kan overføres til nærværende sag, idet præmisserne for afgørelsen i Østre Landsret har været markant anderledes, end de præmisser, som nærværende sag skal afgøres i forhold til.

Dette støttes hovedsagligt af, at Østre Landsret som ovenfor nævnt alene har foretaget en bevisbedømmelse i forhold til spørgsmålet om subjektiv tilregnelser og ikke har foretaget en skatteretlig bedømmelse af, hvorvidt der overhovedet skal betales registreringsafgift i sagen.

Side 10/16

Selv i tilfælde af, at Landsretten faktisk havde taget stilling til spørgsmålet om pligt til indregistrering, så ville en eventuel afgørelse om pligt til indregistrering være truffet på et forkert og ufyldestgørende grundlag.

Som nævnt har spørgsmålet ikke været genstand for reel behandling i Landsretten, og Landsretten har derfor heller ikke modtaget de faktiske oplysninger, der er kommet frem i afgiftssagen, herunder de oplysninger, der dokumenterer, at den omhandlede bil slet ikke lader sig indregistrere.

Landsretten statuerer således, at A har haft forsæt til at ville undgå at betale indregistreringsafgift uden at være blevet oplyst om det faktum, at bilen slet ikke kan indregistreres.

Det synes oplagt, at når man slet ikke kan betale indregistreringsafgift på bilen, så kan man heller ikke have forsæt til at undlade at betale indregistreringsafgiften. Man kan jo ikke straffes for at undlade at gøre noget, som slet ikke lod sig gøre i første fald...

Afslutningsvist bemærkes, at Landsrettens forsætsvurdering efter min opfattelse ligeledes objektivt er forkert. Således fremgår det af den afsagte dom, at beviset for forsæt skulle bestå i det faktum, at A først har haft aktivitet i hans virksomhed fra december 2005.

Denne forudsætning er klart forkert, idet A har haft aktivitet i virksomheden siden 2001, jf. sagens bilag 2. Som tidligere nævnt, kan der fremlægges kopi af samtlige fakturaer, som til sammen udgør den omsætning, der er angivet i bilag 2.

Landsrettens forudsætning vedrørende dette punkt er således også forkert, hvilket støtter, at Retten i Hillerød ikke er bundet af Østre Landsrets afgørelse."

Skatteministeriet har i påstandsdokument af 6. juni 2012 anført følgende:

"Det gøres overordnet gældende, at den i sagen omhandlede bil er registreringspligtig i Danmark, og at sagsøgeren derfor skal betale registreringsafgift i overensstemmelse med Landsskatterettens afgørelse af 4. maj 2011 (bilag 1), som stadfæstede SKATs afgørelse af 5. oktober 2006 (bilag A)

Vedrørende indregistreringspligt

Det følger af færdselslovens § 72, stk. 1, 1. pkt. (dagældende), at *"Motorkøretøj, traktor og knallert skal, inden køretøjet tages i brug, registreres her i landet og forsynes med nummerplader, jf. dog §§ 74-76."*

Side 11/16

Af dagældende registreringsafgiftslovs § 1, stk. 1, fremgik, at

"Der svares afgift til statskassen af motorkøretøjer, som skal registreres efter færdselsloven, og af påhængs- og sættervogne til sådanne motorkøretøjer. Afgiften svares i forbindelse med et køretøjs første registrering, medmindre andet følger af bestemmelserne i denne lov."

Af bestemmelsens ordlyd fremgår således, at afgiften skal betales i forbindelse med førstegangsregistreringen af et køretøj, der indføres her til landet og som er registreringspligtigt efter færdselsloven.

Vedrørende faste prøveskilte

Efter den dagældende § 86 i registreringsbekendtgørelsen kunne faste prøveskilte udleveres til fabrikanter, importører, forhandlere eller reparatører til kørsel med registreringspligtige køretøjer eller godkendelsespligtige traktorer, der ikke er registrerede eller godkendte.

Allerede fordi bilen var indregistreret i Tyskland, har sagsøgeren været uberettiget til at anvende faste prøveskilte ved kørsel i Danmark.

Efter den dagældende registreringsbekendtgørelses § 90 må faste prøveskilte alene anvendes til følgende formål:

"1) Afprøvning og indstilling af nye køretøjer eller kørselsprøve i anledning af reparation af køretøjer, men derimod ikke tilkørsel af nye eller istandsatte køretøjer.

2) Demonstration af køretøjer for forhandlere og disses personale.

3) Demonstration eller prøve af køretøjer i anledning af salg. Demonstrations- og prøvekørsel må kun finde sted efter forudgående anmodning i hvert enkelt tilfælde fra den eventuelle køber af et køretøj af den pågældende type, medmindre køretøjet er registreringsafgiftspligtigt, og der er betalt registreringsafgift af køretøjet som for person eller varebil, og dokumentation herfor medbringes under kørslen.

4) Afhentning eller udbringning af køretøjer i anledning af reparation eller salg.

5) Kørsel der er nødvendig i forbindelse med registrering eller godkendelse af køretøjet.

6) Overførsel af køretøjer til anden forhandler, andet udsalgs eller udstillingssted eller lager. Overførsel til et demonstrationssted, der ikke benyttes til almindelig færdsel, hvor køretøjet præsenteres for publikum, f.eks. en væddeløbsbane eller dyrskueplads, sidestilles med overførsel til et udstillingssted.

Side 12/16

7) Kørsel her i landet med et køretøj, der indføres af en person, der har bopæl her i landet. Sådan kørsel må kun finde sted fra grænsen eller havnen direkte til det sted, hvor køretøjet skal registreres, eller hvor den, der indfører køretøjet, har bopæl, forretning eller værksted.

8) Optagelse af fotografier eller film af køretøjet. Sådan kørsel må kun foretages af fabrikanter eller importører af køretøjer fremstillet i udlandet og alene for at fremstille reklamemateriale for køretøjet.

9) Kortvarig kørsel i optog i forbindelse med åbning af salg af lodsedler til velgørende eller almennyttige formål eller i forbindelse med en lokal børnehjælpsdag, dyrskue og lignende arrangementer. Sådan kørsel må kun foretages efter tilladelse fra politiet i hvert enkelt tilfælde."

Det bemærkes, at faste prøveskilte netop kun kan udleveres til fabrikanter, importører, forhandlere eller reparatører, jf. registreringsbekendtgørelsens § 86, og det er en brug, der ligger i naturlig forlængelse af deres virksomhed, der kan tillades. Uanset at sagsøgeren ikke havde ret til at anvende de faste prøveskilte på bilen, da den var indregistreret i Tyskland, lå anvendelsen af de faste prøveskilte tillige uden for formål, som faste prøveskilte kan anvendes til.

Det gøres herudover gældende, at sagsøgeren har fået udleveret de faste prøveskilte ved at afgive urigtige oplysninger til motorkontoret, idet sagsøgeren hverken var forhandler eller reparatør, da han ansøgte om de faste prøveskilte.

Det fremgår af bilag 5, s. 4, at Rigspolitiet fastholder, at de faste prøveplader ikke kan anvendes til overførsel af racerbiler, jf. tillige bilag 6. Det forhold, at politiet efter omstændighederne ikke fratog sagsøgeren de faste prøveplader skyldes ikke, at politiet fandt, at sagsøgeren kunne anvende dem til overførsel af racerbiler ift. shows m.v., men at politiet havde fundet, at sagsøgeren på dette tidspunkt faktisk drev autoværksted, formentlig dette samme værksted, som sagsøgeren forklarede om i landsretten, hvor den første faktura blev udskrevet i december 2005.

Vedrørende benyttelsen af løse prøveskilte i videre omfang end tilladt efter reglerne i registreringsbekendtgørelsens § 116 kan henvises til SKM 2011.371 Ø. Sagen vedrørte en person, som var bosiddende i Danmark, og som - ligesom sagsøgeren i nærværende sag - havde fået indregistreret en Ferrari igennem Auto Motor Club Flensborg GmbH. Sagsøgeren havde i en række tilfælde fået udleveret løse prøveskilte af det lokale motorkontor, hvilket der ikke var hjemmel til henset til bilens indregistrering i Tyskland. Byretten havde fundet, at der forelå registreringspligt, men landsrettens flertal havde med følgende begrundelse en anden opfattelse:

"Færdselslovgivningen indeholder ikke nærmere regler om registrering i tilfælde af, at en person benytter et i udlandet registreret køretøj til kørsel i Danmark i videre omfang end tilladt efter den dagældende registreringsbekendtgørelses § 116. Det må antages, at sådan videre

Side 13/16

kørsel som udgangspunkt vil indebære, at der skal ske registrering af køretøjet i Danmark i overensstemmelse med hovedreglen i den dagældende registreringsbekendtgørelsens § 114. Afgørelsen heraf er imidlertid undergivet almindelige forvaltningsretlige regler, herunder proportionalitetsprincippet.

Motorkontoret udstedte fejlagtigt løse prøveskilte til A med henblik på kørsel med Ferrarien til bl.a. demonstration og reparation. Efter bevisførelsen for landsretten må det lægges til grund, at A var i god tro med hensyn til berettigelsen af at køre med Ferrarien i Danmark i overensstemmelse med de udstedte løse prøveskilte, og at kørslen faktisk skete i overensstemmelse hermed. At myndighederne efterfølgende konstaterede, at A ikke burde have haft udleveret løse prøveskilte til kørslen med Ferrarien, indebærer under disse omstændigheder ikke, at A har benyttet Ferrarien på en sådan måde, at den skal registreres her i landet. Ferrarien skal således ikke registreres efter færdselsloven, jf. registreringsafgiftslovens § 1, og der skal derfor ikke svares registreringsafgift af den."

Landsretten fastslår således, at en anvendelse af et udenlandsk indregistreret motorkøretøj i videre omfang end tilladt efter registreringsbekendtgørelsens § 116 som udgangspunkt indebærer, at der skal ske registrering af bilen i Danmark. Herefter fastslår landsretten, at det forhold, at myndighederne efterfølgende konstaterede, at sagsøgeren ikke burde have haft udleveret løse prøveskilte til kørslen med Ferrarien, ikke under disse omstændigheder indebar, at sagsøgeren har benyttet Ferrarien på en sådan måde, at den skal registreres her i landet. Der blev herved også lagt vægt på, at sagsøgeren havde været i god tro og afgivet alle oplysninger til motorkontoret, som herefter fejlagtigt havde udstedt løse prøveskilte.

Vedrørende omfanget af brugen af bilen

Nærværende sag drejer sig ikke kun om de tre kørsler, der var omfattet af anklagen i straffesagen. Tværtimod har sagsøgeren selv forklaret (bilag C, s. 8-10), at han har anvendt bilen til 10-15 arrangementer om året, og at sagsøgeren i den forbindelse har kørt i bilen. Sagsøgeren har endvidere forklaret, at bilen har kørt ca. 500 km på almindelig vej, jf. bilag 11, s. 3.

Sagsøgerens indsigelser

Det bestrides, at det skulle have nogen betydning for pligten til at lade bilen indregistrere, at sagsøgeren skulle udleje bilen i forbindelse med kørslen den 17. maj 2005, eller at sagsøgeren skulle gøre reklame for sit firma ved kørslerne. Vedrørende sagsøgerens synspunkter om, at bilen ikke kan indregistreres, henvises til det fremlagte bilag H, som er et bevis på, at bilen er EF-typegodkendt. Der henvises endvidere til den dagældende bekendtgørelse nr. 9830 af 9. marts 2004 om detailforskrifter for køretøjers indretning og udstyr 2004, hvoraf under optionel harmonisering fremgår:

Side 14/16

"Et køretøj og udstyr til køretøjer kan ikke nægtes godkendt under henvisning til, at det ikke opfylder danske bestemmelser om køretøjers indretning og udstyr, såfremt køretøjet henholdsvis udstyret er godkendt i henhold til et EF-direktiv med modsvarende bestemmelser."

Det er således ikke korrekt, at den i sagen omhandlede bil ikke kunne indregistreres i Danmark.

I øvrigt bemærkes, at registreringspligten er uafhængig af, om bilen sikkerhedsmæssigt m.v. lever op til lovgivningens krav.

Sagsøgerens betragtninger om, at registreringsafgiftsspørgsmålet "drukne" i straffesagen i øvrigt har naturligvis intet for sig. Det fremgår af Østre Landsrets dom af 26. april 2011, at Østre Landsret har foretaget en grundig vurdering af dette forhold, hvilket da også giver god mening i lyset af, at landsretten ændrer byrettens flertals afgørelse på dette punkt, som tillige må antages at have været baggrunden for anklagemyndighedens anke af byrettens dom. Østre Landsret har statueret, at sagsøgeren alene på baggrund af de tre nævnte kørsler var registreringspligtig af den i sagen omhandlede bil, og denne afgørelse har naturligvis betydning i forhold til nærværende sag.

Sagsøgte er i øvrigt helt enig med sagsøgeren i, at en frifindende straffedom har begrænset betydning ved vurderingen af det skatteretlige forhold på grund af de særligt strenge beviskrav, der gælder inden for strafferetten. Derimod vil en domfældelse have overordentlig stor betydning for den civile sag. I denne sag har Østre Landsret fundet, at sagsøgeren (tiltalte) ud over enhver rimelig tvivl havde forsæt til at unddrage afgift ved at anvende en registreringspligtig bil, uden at denne var indregistreret i Danmark. Østre Landsret har således vurderet, at anklagemyndigheden havde løftet bevisbyrden for samtlige elementer i lovovertrædelsen - herunder at der var pligt til at betale registreringsafgift.

Det bestrides, at sagsøgeren har dokumenteret, at der foreligger en praksis for, at der alene blev givet en bøde for ulovlig anvendelse af prøveplader, hvis kørslen havde et meget begrænset omfang, jf. Den Juridiske Vejledning 2011-2, A.A.7.1.3. Det bemærkes, at selv hvis sagsøgeren kunne dokumentere en sådan praksis, ligger omfanget af og det systematiske i den indrømmede anvendelse langt udover en sådan beskeden kørsel."

Parterne har i det væsentlige procederet i overensstemmelse hermed.

Retten begrundelse og afgørelse

Efter den foreliggende synsseddel og oplysningerne fra bilproducenten og importøren må det lægges til grund uagtet den fremlagte typegodkendelse, at den omhandlede bil ikke kan bringes i en tilstand, hvor den kan indregistreres i Danmark på grund af, at den ikke kan udstyres med de lovpligtige 3-punktsseler.

Der indtræder registreringsafgiftspligt i medfør af registreringsafgiftslovens § 1, når en bil skal registreres efter den dagældende færdselslovs § 72, stk. 1 (nu lov om registrering af køretøjer § 2).

Efter færdselslovens § 72 skal køretøjer inden de tages i brug på færdselslovens område registreres her i landet og forsynes med nummerplader.

Det afgørende i sagen er herefter om, bilen er taget i brug på færdselslovens område, således at registreringspligten er indtrådt og dermed pligten til at betale registreringsafgift. Det er ikke afgørende om, bilen kan indregistreres, hvis det må konstateres, at den de facto er taget i brug på færdselslovens område.

Det lægges til grund, at bilen er indregistreret i Tyskland, hvorfor den ikke må påsættes faste prøveskilte, som sket, eller løse prøveskilte.

Ligesom sagsøger, som bosiddende i Danmark, ikke som udgangspunkt må benytte et i udlandet registreret køretøj til kørsel her i landet jf. dagældende bekendtgørelse om benyttelse af udenlandske køretøjer i Danmark § 17, samt den dagældende færdselslovs § 76.

Det lægges til grund, at bilen har kørt de anførte 3 gange på offentlig vej, og at alle kørsler har været i erhvervsmæssigt øjemed.

Det findes ikke af sagsøger sandsynliggjort, at denne i forbindelse med udleveringen af de faste prøveskilte er blevet informeret om, at han kunne anvende prøveskiltene som sket.

Retten finder efter karakteren af de foretagne kørsler, at bilen er taget i brug på færdselslovens område, hvorfor pligten til at betale registreringsafgift er indtrådt.

Det forvaltningsretlige proportionalitetshensyn kan ikke føre til et andet resultat, hvorfor sagsøgte frifindes.

Vedrørende sagens omkostninger skal sagsøger godtgøre sagsøgte dennes udgift til advokatbistand, herunder udgift til materialesamling, med 200.000 kr. Der er herved lagt vægt de involverede værdier og sagens omfang.

Thi kendes for ret:

Sagsøgte, Skatteministeriet, frifindes.

Sagsøger, A, skal inden 14 dage til sagsøgte, Skatteministeriet, betale sagens omkostninger med 200.000 kr.